

турски офицеръ съ двама войници дохождали въ Жеравна да го взематъ и придружатъ по пътя до Одринъ и обратно. Тѣ му докарвали и три коня — единъ атъ, хубаво оседланъ за яздене и другитѣ два за багажа му. Сливенскиятъ санджакъ-бей му отдавалъ честъ, като на високъ държавенъ сатовникъ и му докладвалъ за състоянието на санджака. По негово искане се уволнявали чиновници, билюкъ-башии и др.

Едноврѣменно съ това значение, което добилъ Тодоръ-чорбаджи, съ него се случва едно странно и необяснимо произшествие. Великиятъ везиръ го повиква на обяснение за тежка вина. Единъ офицеръ съ шестъ конни войници го арестуватъ внезапно, оковаватъ го въ вериги и, каченъ на конь, го отвеждатъ въ Цариградъ. Казватъ, че стражата го намѣрила на гробищата, когато погребвалъ свое дѣте и не му позволила да си влѣзе въ къщи. Селянитѣ се изплашватъ и трѣгватъ слѣдъ него да го измолватъ, но стражата не е можала нищо да направи въ негова полза. „Невиненъ съмъ, клевета има тука, но ще се оправдая и скоро ще бѣда пакъ при васъ“, успокоявалъ той изплашенитѣ си съселани. Слѣдъ заминаването му селото направя жалба до великия везиръ за измолването му и подписва гаранция за невинността му. Братъ му хаджи Пенко взема тази жалба и фермана за войничкитѣ права на селото и се отправя за Цариградъ. Тамъ чрѣзъ свои познати и близки до властта турци той сполучилъ да се яви прѣдъ великия везиръ и да ходатайствува за освобождението на брата си. Не се знае точно въ що се състояло обвинението върху му. Говорило се тогава, че гърци го оклеветили като организаторъ на бунтъ и че въ тази клевета ималъ дѣлъ и ненавистникътъ му съселанинъ Йоно-чорбаджи. Какво е говорилъ прѣдъ везира, какъ се е оправдалъ, не се знае, но въ резултатъ на обяснението си и защитата си той получилъ едно „Аферимъ, Тодоръ-чорбаджи“ и билъ освободенъ.

Покрай другитѣ свои общеполезни дѣла, които прѣдприемалъ за селото, като поправяше улици, прѣкарване вода и др. Тодоръ-чорбаджи е билъ главниятъ инициаторъ и спомоществувателъ за построяването на сегашната църква. Той билъ много набоженъ и пазилъ народната църква отъ гръцко влияние. Когато еднажъ Търновскиятъ владика, гръкъ, запѣлъ въ църква „Честнѣйшую“ . . . на гръцки, той се възмутилъ и тропналъ съ кракъ и не позволилъ на отсрѣщния пѣвецъ да му отговори също на гръцки езикъ, а си продължавалъ пѣнието по славянски.

Кжшлата на Тодоръ-чорбаджи била въ село Лъчина, Ямболско. Когато прѣселването на тукашнитѣ овчари въ Добруджа се усилило особено слѣдъ Кръмската война (1856 г.) и той прѣхвърлилъ стадата си въ Сѣверна Добруджа, дѣто